

1 augustus 2009

Sinds dinsdag zit ik op OP 55 de meest zuidelijkste OP. Van af ons observatie platform kijken we recht op het drie landen punt van Israel, Syrie en Jordanie In het dal ongeveer 300 mtr onder ons stroomt de rivier de Jordaan. Vroeger dacht ik als ze het over de rivier de Jordaan hadden aan zoiets als de Waal of in ieder geval als de Maas maar het is meer een beek op dit moment. Maar wel mooi groen er om heen in het verder gele landschap. Recht onder ons op ongeveer twee honderd meter bevind zich een klein zwembad ongeveer 10 x 10 meter. Het wordt het officiers bad genoemd omdat er vroeger alleen maar Syrische officieren mochten zwemmen. Nu is het er de hele week rustig alleen op Sjabbat is het er druk met mensen. Aan de over kant van het dal liggen op de bergen een aantal Jordanese dorpen. Waar van de week iedere avond wel vuurwerk was te zien. Verder zie je alleen maar bergen. Op dit moment hoor ik buiten de hyena's huilen. wel apart.

Dinsdag en donderdag wezen hardlopen dat is hier niet eenvoudig. Het lopen is het zelfde als in Nederland maar je moet eerst toestemming vragen aan een liaison officier (een soort tussen persoon tussen de UN en de Israelisch Defence Force (IDF of te wel hun leger) Die geeft dan toestemming om op de weg van de OP tot aan de kruising met de doorgaande weg (ongeveer 4km) te gaan hard lopen. Maar als je zin hebt kan je wel een andere route lopen als ze het maar niet zien, Het viel de eerste keer niet mee om 17.00 uur begonnen het was toen 32 graden in de schaduw. Maar de stond een behoorlijke wind en eerst wind tegen dat ging lekker dus goe door gelopem=n. MAAR op de terug weg mee wind dus geen wind en toen was het eeeeerg warm. Ik was blij dat ik binnen was. Toen eerst een liter water gedronken en in de schaduw en de wind afkoelen. De tweede keer iets later gaan lopen en iets rustiger. Voelde me na afloop een stuk beter dan die keer daar voor.

De mensen die je onderweg ontmoet zijn niet vriendelijk, als je ze gedag zegt blijven ze stug voor der kijken. Maar je merkt dat dat niet aan ons ligt want naar elkaar gedragen ze zich ook zo. Verder zijn de mensen wel vriendelijk als je vragen hebt of een praatje wil maken. vooral de jonge soldaten, mannen en vrouwen, maken graag een praatje en willen weten waar je vandaan komt.

Gisteren met een New Zeelandse militair op patrouille geweest ze hete Lana Knaapen. Juist, haar ouders waren Nederlands maar ze sprak geen wordt Nederlands. Zij liet me tijdens de patrouille het Schoolgirl memorial zien. Dit is een monument op gericht ter nagedachtenis aan zeven schoolmeisjes die daar door een door gedraide Jordanese soldaat zijn dood geschoten. Een bizar verhaal. De koning van Jordanie is zij excuus wezen maken bij de ouders. Trouwens de Golan staat vol met gedenk tekens,

Op onze OP hebben we ook twee katten die voor ons zorgen. Zij vangen de muizen weg en omdat er geen muizen zijn hebben we geen last van slangen. Ook vangen ze schorpioenen die hier el veel zitten. De rooie kater zie foto heet Garfield en komt al voor op foto's uit 1993 dus echt een oudje.

Op de tweede foto zie je hoe zwaar ik het hier heb. We moeten om de dag koken. Ik heb al vijf keer gekookt en alle keren erd er voor de tweede keer op geschept dus zijn of heel beleeft of het smaakte wel.

Woensdag heb ik eindelijk mijn eerste dag vrij en kan dan eindelijk mijn Blog bij gaan wreken daar zal ik wat meer foto's op zetten.

Tot mails Cees nog steeds onderweg.

